

РЕШЕНИЕ

№ 2957

гр. София, 07.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав,
в публично заседание на 23.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Николова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **11608** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-чл.178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр.чл.68, ал.1 от Закона за защита от дискриминация /ЗЗДискр/.

Образувано е по жалба на [фирма], представлявано от Главния изпълнителен директор Д. Д., срещу Решение № 600 от 08.10.2020 г. по преписка № 509/2019 г. на Комисия за защита от дискриминацията (КЗД), АД НОС заседателен състав. С оспореното решение е установено, че при осъществяване на своята дейност [фирма] е поддържала и продължава да поддържа архитектурна среда, която затруднява достъпа на лица с увреждания до обект: пощенска станция, находящ се на адрес: [населено място], ул. „23 септември“ № 1, което на основание чл.5 във вр. с чл.4, ал.1 от ЗЗДискр. представлява дискриминация по признак „увреждане“ и нарушение на ЗЗДискр.; наложена е имуществена санкция в размер на 500 лв. на основание чл. 47, т. 3 във вр. с чл. 80, ал.2 от ЗЗДискр.; и на основание чл. 47, т. 4 от ЗЗДискр. е предписано в тримесечен срок от постановяване на решението жалбоподателят да предприеме необходимите действия за изграждането на достъпна архитектурна среда. В жалбата са развити оплаквания за незаконосъобразност на оспореното решение поради неспазване на установената форма, съществено нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправни разпоредби. Сочи се, че не е взето предвид, че в хода на първото проведено открито заседание – 12.06.2020 г., в КЗД бил предоставен актуален снимков материал, от който било видно, че в същия обект са били предприети необходимите действия за

осигуряване на достъпна архитектурна среда, като била изградена рампа за създаване на подход към пощенската станция. Твърди се, че Комисията не се е съобразила с тези доказателства, което е довело до неправилен извод. Посочено е, че решението не съдържа фактически и правни основания за издаването му, както и че в същото липсват мотиви. Счита, че не всяко третиране е дискриминация, а само когато то е въз основа на някой от защитените признаци, изброени в чл. 4 от ЗЗДискр., поради което следва да бъде установено и наличието на причинно-следствена връзка между третирането и защитен признак. Нарушението следвало да бъде установено като конкретно фактическо положение на неравностойно третиране по защитен признак, а не на хипотетична, евентуална, потенциална възможност да се достигне до неблагоприятно третиране, както намира, че е в случая. Сочил, че липсата на данни за настъпили несъставомерни общественоопасни последици, вкл. и за подадено оплакване от лице с увреждане, е смекчаващо отговорността обстоятелство, като счита, че същото следва да бъде отчетено при индивидуализиране размера на имуществената санкция над минималния размер. Претендира се отмяна на оспореното решение и присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез юр. К., поддържа жалбата и моли за отмяна на процесното решение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът - Комисията за защита от дискриминация, редовно призован, се представлява от юр. Б., която оспорва жалбата. Счита, че решението е правилно и обосновано. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото и не дава заключение за законосъобразността на оспореното решение.

Административен съд София-град, Второ отделение, 50-ти състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред административния орган по преписка № 509/2019 г. е образувано след служебна проверка във връзка с провеждана национална кампания „Достъпна България“, въз основа на доклад за самосезиране с вх.№ 12-11-2780/16.07.2019 г., изготвен от А. Д. – Председател на КЗД. При проверката в пощенски клон на [фирма] в [населено място], ул. „23 септември“ № 1, е установено, че пощенската станция не е достъпна за хора с увреждания. За проверката е съставен констативен протокол с вх. № 12-11-3345 от 20.12.2018 г., който с доклад на член на КЗД е представен на председателя на комисията за образуване на производство. Към протокола е приложен снимков материал.

В доклад вх.№ 12-11-2780/16.07.2019 г., изготвен от А. Д. – Председател на КЗД е посочено, че отразеното в констативния протокол съдържа данни за осъществено нарушение по смисъла на чл. 5, пр. последно от ЗЗДискр., вр. §1, т.7 и 8 от ДР на ЗЗДискр. Предвид това е направено предложение да бъде образувано производство за защита от дискриминация по реда на глава IV, раздел I от ЗЗДискр., в което да се установи дали е нарушение на чл. 5, пр. последно по признак „увреждане“, вр. §1, т.7 и 8 ДР на ЗЗДискр. И да се постанови преустановяване на нарушението до установяване на положение на равно третиране, както и да се наложат предвидените в закона санкции и/или принудителни административни мерки.

Предложението на Председателя на КЗД е разгледано на заседание на комисията, която е взела решение, видно от Протокол № 11 от заседание на КЗД от 17.07.2019 г., да се образува преписка по подадения доклад. Производството по

преписка № 509/2019 г. е образувано с разпореждане № 1002/21.08.2019 г. на председателя на КЗД. За разглеждането на преписката е определен АД НОС заседателен състав, който на свое заседание е определил председател и докладчик по преписката. Докладчикът е провел процедура по проучване като е дадена възможност на страните да се запознаят със събраните по преписката материали. С Разпореждане № 1827/29.10.2019 г. председателят на КЗД е определил служител в отдел „Специализирано производство“ на КЗД да извършва необходимите действия, свързани с проучване на преписката и да ги съгласува с докладчика по преписката.

До [фирма] е изпратено писмо с изх. № 16-20-149/29.01.2020 г., с което дружеството е уведомено за образуваната преписка и му е дадена възможност да заяви становище в посочен срок.

Дружеството е представило становище в срока, с вх. № 16-20-212/06.02.2020 г., в което се акцентира върху това, че обектът не е общинска или държавна собственост, поради което изискванията на ЗИХУ са неотнормими към него, както и цитираната Наредба №4/2009г., задълженията по която са възложени на лица, различни от жалбоподателя. Посочват, че служителите на [фирма] подхождат с разбиране към хората с увреждания, както и че, съгласно организацията на пощенските услуги, предоставяни от [фирма], клиентите на ответното дружество могат да бъдат обслужвани по домовете. Излагат, че при посещение на клиенти в неравностойно положение, служителите на [фирма] съдействат за преодоляване на неудобствата (в случай, че такива са налични). В заключение посочват, че [фирма] е отговорна институция с грижа за хората с увреждания и ще работи в насока осигуряването на свободен достъп като се преодолеят съответните архитектурни бариери. Въз основа на гореизложеното се претендира прекратяване на преписка № 509/2019 г., образувана по повод доклад с вх. № № 12-11-2780/16.07.2019 г. по описа на КЗД, изготвен от доц. д-р А. Д. - председател на КЗД, в рамките на кампания „Достъпна България“ относно изградена и недостъпна архитектурна среда на обект: пощенска станция - [населено място], находящ се на адрес: [населено място], ул. „23 септември“ №1.

Въз основа на проучването е изготвено заключение на докладчика по преписката. Проведени са две открити заседания по преписката. Съставът, след като е дал ход на преписката и я е докладвал, е приканил страните към сключване на споразумение по реда на чл. 62 ЗЗДискр. След като е счел, че не са налице процесуални предпоставки за водене на помирително производство, АД НОС заседателен състав е продължил разглеждането на преписката по общия ред. Съставът е приел и приобщил доклада- заключение, ведно със събраните в хода на предварителното проучване писмени документи. Приета и приобщена по преписката е и представената от ответната страна снимка относно поставени релси на стълбите на процесния обект. Във връзка с това е възложено на регионален представител на КЗД да извърши проверка относно функционалността на поставените релси в присъствието на представител на [община]. На проведеното второ открито заседание съставът е дал ход на преписката и е докладвал постъпването на докладна записка от регионален представител на КЗД, с вх. № 12-11-2491/02.07.2020 г., ведно с Констативен протокол за оглед и б броя снимки, като в доклада е констатирано, че има изградена среда, която е непреодолима за инвалидна количка и не отговаря на изискванията на Наредба № 4. В постъпилата докладна записка с вх. № 12-11-2491/02.07.2020 г. за извършена повторна проверка на процесния обект от регионален представител на КЗД, в присъствието на представител на [община], с прикрепен към нея протокол за оглед, е

констатирано, че монтираните железни П-образни релси са непреодолими за хора с инвалидна количка и не отговарят на нито едно от нормативните изисквания за осигуряване на достъп за хора с увреждания. Съставът е счел, че събраните по преписката доказателства са достатъчни и е дал ход по същество. Даден е срок на страните за представяне на писмени бележки, след което е обявил, че ще се произнесе с решение в законоустановения срок.

Въз основа на събраните по преписката писмени доказателства и становища на страните, решаващият АД НОС заседателен състав на КЗД е постановил оспореното решение № 600/08.10.2020 г., с което е приел, че при осъществяване на своята дейност дружеството [фирма] е поддържала и продължава да поддържа архитектурна среда, която затруднява достъпа на лица с увреждания до и в сградата на Пощенската станция – [населено място]“, ул. „23 септември“ № 1, което представлява дискриминация по признак „увреждане“ и представлява нарушение на закона. Наложил е имуществена санкция на [фирма] в размер на 500 лв. На основание чл. 47, т. 4 ЗЗДискр. е предписал в тримесечен срок от постановяване на решението, жалбоподателят да предприеме необходимите действия за изграждането на достъпна архитектурна среда, осигуряваща свободен, самостоятелен и независим достъп на лица, включително с ограничена подвижност до и в сградата на Пощенската станция – [населено място]“, ул. „23 септември“ № 1.

Решението е съобщено на страните като представител на жалбоподателя е уведомен на 30.10.2020 г.

При така установената фактическа обстановка, от правна страна съдът приема следното:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд административен акт, от лице, което е адресат на акта и чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, в преклузивния 14 - дневен срок в съответствие с разпоредбата на чл. 68 от ЗЗДискр във връзка с чл. 152, ал. 1 и чл. 149, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на акта, освен на основанията, сочени от оспорващия, и на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган - КЗД, в рамките на предоставените й правомощия, съгласно чл. 47 ЗЗДискр., в качеството й на независим специализиран държавен орган, осигуряващ предотвратяване на дискриминация, защита от дискриминация и равенство на възможностите. В съответствие с чл. 48, ал. 1 и 2 във вр. с чл. 54 ЗЗДискр., решаващият състав на КЗД е определен с разпореждане на председателя № 1002/21.08.2019 г. На основание чл.9, ал.1, т. 1 от Правилата за производство пред КЗД членовете на заседателния състав са определили с доклад до Председателя докладчик и председател на състава. На основание чл. 64, ал. 1 от ЗЗДискр. „решенията се вземат с обикновено мнозинство от членовете на заседателния състав и се подписват от него“, което изискване в настоящия казус е изпълнено, както и не е налице особено мнение на член от състава по смисъла на чл. 64, ал. 2 от ЗЗДискр. Актът е в предписаната от закона форма.

Оспореното решение е издадено при спазване на установената от закона писмена форма, съдържа предписаните в чл. 66 ЗЗДискр. реквизити, като не са извършени съществени нарушения на административно производствените правила. Посочен е издателят на акта, самосезирането на Комисията, извършените действия по

проучването, становищата на ответната страна в производството, какво е установил органът от фактическа и правна страна, и в крайна сметка какво е решението му по съществуването на казуса, т.е. съдържа диспозитив. Изложени са фактическите и правни основания за издаването му. Мотиви се съдържат в самото решение. При издаването му са спазени специалните административно-производствени правила, установени в чл.50 – чл.70 ЗЗДискр.

В съответствие с изискването на чл. 50, т.2, вр. 40, ал.2 ЗЗДискр., производството пред КЗД е образувано въз основа на доклад за самосезиране от Председателя на Комисията, взето решение на заседание на Комисията, във връзка с чл. 40, ал.2 ЗЗДискр. и във връзка с провеждана национална кампания „Достъпна България“. На основание чл. 40, ал.2 от ЗЗДискр., във връзка с чл. 53 от Закона за хората с увреждания ЗИХУ и във връзка със Заповед № 24/20.03.2018 г. на Председателя на КЗД, в рамките на кампания „Достъпна България“ била извършена проверка на място, в Пощенска станция [населено място], за която е съставен Констативен протокол с вх. № 12-11-3345/20.12.2018 г. по описа на КЗД. Въз основа на КП е образувано производство за защита от дискриминация по реда на глава IV-та, Раздел I-ви от ЗЗДискр и да се установи дали е нарушение на чл. 5 по признак „увреждане“ във връзка с § 1, т.7 и 8 от ДР на ЗЗДискр., както и да се разпореди преустановяване на нарушението. След образуване на преписката, председателят на КЗД е определил същата да бъде разгледана от АД НОС заседателен състав, който на свое заседание е определил докладчик от решаващия състав, след което са предприети действия по изпълнение на процедурата по проучване на преписката и събиране на доказателства, необходими за изясняване на спорните факти и обстоятелства /чл. 55, ал.1 ЗЗДискр./ Проведени са две редовни заседания, с легитимно взето решение от определения състав.

В хода на това производство е представено становище от страна на дружеството [фирма], който е бил ответник по преписката, а тъй като преписката е образувана в резултат на самосезиране, в качеството на сезираща страна в производството е бил конституиран Председателят на КЗД. След представяне на становището и относимите доказателства от дружеството, жалбоподателят е поканен да се запознае със събраните материали и да изрази становище по тях. Процедурата по проучване и събиране на доказателства е приключила с доклад-заключение на докладчика по преписката, след което е насрочено заседание на решаващия състав, за датата на което страните са били редовно уведомени. Проведени са две открити заседания, за които дружеството е било редовно уведомено, с които производството е приключило и въз основа на събраните доказателства е постановен оспорваният административен акт. С оглед на изложеното не се установява нарушение на административно-производствените правила.

По съответствието на оспорваното решение с материалноправните норми, съдът съобрази следното:

С императивната разпоредба на чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. е забранена всяка пряка или непряка дискриминация, основана включително на увреждане. По смисъла на ал. 2 на същата норма пряка дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал. 1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. Непряка дискриминация

по смисъла на чл. 4, ал. 3 от ЗЗДискр е поставяне на лице на основата на признаците по ал. 1 в по-неблагоприятно положение в сравнение с други лица, чрез привидно неутрална разпоредба, критерий или практика, освен ако тази разпоредба, критерий или практика е обективно оправдана с оглед на законова цел и средствата за постигане на целта са подходящи и необходими. Легално определение на понятието "неблагоприятно третиране" е дадено с разпоредбата на § 1, т. 7 от Допълнителните разпоредби на ЗЗДискр., съгласно която това е всеки акт, действие или бездействие, което пряко или непряко засяга права или законни интереси. А според § 1, т. 8 от ДР на ЗЗДискр. "на основата на признаците по чл. 4, ал. 1" означава на основата на действителното, настоящо или минало, или предполагаемо наличие на един или повече от тези признаци у дискриминираното лице или у лице, с което то е свързано, или се предполага, че е свързано, когато тази връзка е причина за дискриминацията. За да е налице проява на дискриминация или тормоз по смисъла на ЗЗДискр., е необходимо наличие на всички елементи от фактическия състав на приложимата специална правна норма, както от обективна, така и от субективна страна. В този смисъл не е достатъчно да се установи неблагоприятно третиране на определено лице или лица, а е необходимо да се докаже още, че това неблагоприятно третиране е извършено по някой от признаците, очертани в чл. 4 от ЗЗДискр., като следва да е налице и пряка причинно-следствена връзка между неблагоприятното отношение, в случая неблагоприятно третиране, и причината за него, която при всички случаи следва да се изразява в признак по цитирания чл. 4 от закона.

По силата на чл. 9 от Закона в производство за защита от дискриминация, е създадено специално правило, при което ако административният орган приеме, че има достатъчно факти, от които може да се направи извод, че е налице дискриминация, доказателствената тежест се размества и в тежест на ответника е да докаже, че не е нарушил правото на равно третиране.

Съгласно § 1.т. 1 от ДР на Закона за интеграция на хората с увреждания /ЗИХУ/ "увреждане" е всяка загуба или нарушаване в анатомичната структура, във физиологията или в психиката на даден индивид. А по смисъла на § 1, т. 2 от ДР на ЗИХУ "човек с трайно увреждане" е лице, което в резултат на анатомично, физиологично или психическо увреждане е с трайно намалени възможности да изпълнява дейности по начин и в степен, възможни за здравия човек, и за което органите на медицинската експертиза са установили степен на намалена работоспособност или са определили вид и степен на увреждане 50 и над 50 на сто.

За да е налице проява на дискриминация по смисъла на чл. 4, ал. 3 от ЗЗДискр. е нужно административният орган да установи, че са осъществени определени юридически факти, които поставят в по-неблагоприятно положение (или третират) определено лице или група лица на основата на някои от законово визираните признаци по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. Причината за това нееднакво третиране следва да е именно наличието на този признак у дискриминираното лице.

Разпоредбата на чл.5 от ЗЗДискр. определя като дискриминация изграждането и поддържането на архитектурна среда, която затруднява достъпа на лица с увреждания до публични места.

Законът не дава дефиниция какво се разбира под публично място. Това понятие следва да се тълкува, изхождайки от целта на ЗЗДискр. и ЗИХУ и в съответствие с чл.9 от Конвенцията за правата на хората с увреждания – съгласно цитираната норма от Конвенцията целта е да се даде възможност на хората с увреждания да живеят самостоятелно и да участват пълноценно във всички аспекти на живота, като имат достъп до всички удобства и услуги, отворени или предназначени за широката общественост, както в градските, така и в селските райони. Следователно сградите, в които се предоставят пощенски услуги, предлагани публично, могат да се определят като публично място.

"Достъпна среда" по смисъла на §1, т. 2 от Наредба № 4 от 01.07.2009 г. за проектиране, изпълнение и поддържане на строежите в съответствие с изискванията за достъпна среда на населението, включително за хората с увреждания е среда в урбанизираните територии, сградите и съоръженията, която всеки човек с намалена подвижност, със или без увреждания, може да ползва свободно и самостоятелно. Неосигуряването на достъпна среда е въведено от закона като отделна, самостоятелна форма на дискриминация, при която не се изисква съпоставяне с други лица в сходно положение – не е необходимо да се установява, че при предоставяне на пощенските услуги в [населено място] конкретно лице с увреждания е било третирано по-неблагоприятно от друго лице, което не притежава този защитен признак. Това е така, защото липсата на достъпна среда, лишавайки хората с увреждания от възможността да участват самостоятелно и пълноценно в обществения живот, сама по себе си представлява неравноправно третиране и не е необходимо това да се установява с конкретни житейски примери. Конкретната фактическа обстановка сочи, че хората с увреждания не могат да ползват свободно, безпрепятствено и самостоятелно помещението на пощенската станция, а това създава пречка за пълноценното им участие в обществения живот и охраната на

собствените им права и интереси. Възраженията на жалбоподателя в този смисъл са неоснователни.

Съдът намира, че за жалбоподателя като доставчик на обществени услуги съществува задължение за осигуряване на достъпна среда, включително за лица със затруднена двигателна подвижност. Като не е осигурил такава, жалбоподателят е допуснал неравно третиране по отношение на тези лица спрямо други, които нямат физиологични проблеми в придвижването.

Не се споделят от настоящия съдебен състав и доводите на жалбоподателя, че не е взето предвид обстоятелството, че в хода на първото проведено открито заседание – 12.06.2020 г., в КЗД бил предоставен актуален снимков материал, от който било видно, че в същия обект са били предприети необходимите действия за осигуряване на достъпна архитектурна среда, като била изградена рампа за създаване на подход към пощенската станция. Видно от докладна записка от регионален представител на КЗД, с вх. № 12-11-2491/02.07.2020 г., е, че има изградена среда, но същата е непреодолима за инвалидна количка и не отговаря на изискванията на Наредба № 4. Констатирано е, че монтираните железни П-образни релси са непреодолими за хора с инвалидна количка и не отговарят на нито едно нормативните изисквания за осигуряване на достъп за хора с увреждания. Следователно не може да се приеме, че поставените релси са функционални и същите не могат да осигурят безпрепятствен достъп на хората в неравностойно положение до обекта, обект на проверката.

Като е достигнал до същия извод, органът е постановил материално законосъобразен акт.

По отношение на наложената имуществена санкция, съдът приема следното:

Съгласно чл. 80, ал. 1 и 2 ЗЗДискр., който не изпълни задължение, произтичащо от този закон, се наказва с глоба от 250 до 2000 лв., ако не подлежи на по-тежко наказание. Когато нарушението е извършено при осъществяване дейността на юридическо лице, на него му се налага имуществена санкция в размер от 250 до 2500 лв. Осигуряването на достъпна архитектурна среда е задължение, което произтича пряко от ЗЗДискр. Законодателят не е определил налагането на санкцията като кумулативна мярка, следваща се от установена дискриминация, а е предоставил преценката за това на КЗД. Ето защо административният орган следва да изложи мотиви относно целта и размера на санкцията. И ако превантивната цел на санкцията произтича от целта на закона – да се предотврати за в бъдеще допускането на дискриминация и да мотивира

лицето да поддържа достъпна архитектурна среда, то размерът на санкцията следва да бъде конкретно определен и индивидуализиран. Определянето на размера на санкцията над минималния установен размер от 250 лева е аргументирано с доводи, че обстоятелството, че обект на така установеното нарушение са и могат да бъдат неопределен, но определяем кръг от засегнати лица /с намалена подвижност/, за постигането целите на закона санкцията следва да се индивидуализира в размер над минималния, а именно 500 лева.

Не може да се приеме, че за постигането целите на закона, санкцията следва да се индивидуализира над минималния ѝ размер. Нарушението е не само първо, но и няма данни за настъпили вредоносни последици спрямо конкретно лице, което не е могло да ползва предоставяните от жалбоподателя публични услуги. Действително нарушението е формално /на просто извършване/ и настъпването на общественоопасни последици не е елемент от състава му. Неосигуряването на достъпна среда е въведено от закона като отделна, самостоятелна форма на дискриминация, при която не се изисква съпоставяне с други лица в сходно положение и не е необходимо да се установява, че при предоставяне на пощенските услуги в [населено място] конкретно лице с увреждания е било третирано по-неблагоприятно от друго лице, което не притежава този защитен признак. Липсата на данни за настъпили несъставомерни общественоопасни последици, вкл. и за подадено оплакване от лице с увреждане, обаче, е смекчаващо отговорността обстоятелство, което следва да бъде отчетено при индивидуализиране размера на наказанието в границите на приложимата санкционна норма. Като смекчаващо отговорността обстоятелство следва да бъде отчетено, че макар и след извършването на проверката, но пък преди издаването на оспореното решение, жалбоподателят е предприел конкретни действия за осигуряване на свободно и самостоятелно ползване на предоставяните от него услуги от хора с увреждания. Изложеното мотивира съда да приеме, че целта на закона може да бъде постигната чрез индивидуализиране на наказанието в минималния му установен в санкционната норма размер, а именно 250 лева.

При този изход на спора, искането на жалбоподателя за разноси за съдебното производство следва да бъде уважено съразмерно на уважената /основателната/ част на жалбата, като му бъдат присъдени разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 50 лева, определени съгласно чл. 78, ал.8 от ГПК, във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Ръководен от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2, предл.4-то и чл.143, ал.3 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 50-ти състав

Р Е Ш И :

ИЗМЕНЯ по жалба на [фирма], Решение № 600/08.10.2020 г. по преписка № 509/2019 г. на Комисията за защита от дискриминация, В ЧАСТТА относно наложената, на основание чл.80, ал.2 от ЗЗДискр. имуществена санкция, КАТО НАМАЛЯВА РАЗМЕРА Ъ от 500 /петстотин/ на 250 /двеста и петдесет/ лева.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу Решение № 600/08.10.2020 г. по преписка № 509/2019 г. на Комисията за защита от дискриминация, В ОСТАНАЛАТА Ъ ЧАСТ.

ОСЪЖДА Комисията за защита от дискриминация да заплати на [фирма] сумата в размер на 50 /петдесет/ лева разности за първоинстанционното съдебно производство, съразмерно на уважената /основателната/ част на жалбата.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: